

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **SILNICE MP**, s. r. o., se sídlem v Táboře, Ke Mlýnu 14, zastoupeného Mgr. Pavlem Slabým, advokátem, se sídlem v Českých Budějovicích, Riegrova 2668/6c, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, týkající se žaloby proti rozhodnutí ze dne 30. března 2017, č. j. KUJCK 42280/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. října 2017, č. j. 50 A 48/2017 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Táboře (dále též „městský úřad“) uložil žalobkyni rozhodnutím ze dne 19. ledna 2017 pokutu ve výši 14 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady kontrolního vážení v částce 6 000 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč, to vše za správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních

komunikacích, ve znění účinném v době provedeného nízkorychlostního vážení. Deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 10. září 2015 při přepravě nákladu po silnici I/03 konkrétním motorovým vozidlem s přípojným vozidlem bylo při nízkorychlostním kontrolním vážení zjištěno překročení hodnot stanovených vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobkyně již v prvostupňovém řízení namítala, že doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení je vadný, neboť podle ní neobsahuje údaj o značce vah (výrobce), typu výrobního čísla i dobu platnosti ověření měřidla. S těmito námitkami však neuspěla ani u žalovaného, který její odvolání zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví, ani u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud"), který rozsudkem označeným v záhlaví zamítl její žalobu.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[2] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") včas kasační stížnost. V ní v zásadě zopakovala své výše uvedené námitky týkající se chybějících náležitostí protokolu o kontrolním vážení s tím, že krajský soud tyto vady bagatelizoval jako nepodstatné. Požadavky na náležitosti protokolu o kontrolním vážení nejsou podle ní samoúčelné, ale umožňují kontrolovanému subjektu uplatnit námitky proti nesprávnému postupu při kontrolním vážení.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, proto by kasační stížnost měla být zamítnuta. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovatelce k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] Jak uvedl již krajský soud, náležitosti dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení stanoví vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto náležitosti náleží mimo jiné údaj o výrobci a typovém označení váhy, na které bylo nízkorychlostní kontrolní vážení provedeno, včetně výrobního čísla a data platnosti ověření tohoto měřidla podle zvláštního předpisu [§ 51b odst. 1 písm. b) citované vyhlášky]. V dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení se k tomu uvádí, že bylo provedeno na vahách zn. Haenni typu WL 103 výrobního čísla 2909, 2910 ověření platné do 10. října 2015; chybí tedy výslovné označení výrobce. Z obsahu spisu je nicméně patrné, že váhy uvedené značky vyrábí švýcarská společností stejného názvu (Haenni), a to také sdělil žalovaný stěžovatelce ve svém odvolacím rozhodnutí. Další náležitostí dokladu o kontrolním vážení je dále uvedení jména (popřípadě jmen) a příjmení osob provádějících nízkorychlostní kontrolní vážení. Z dokladu vyhotoveného v posuzované věci vyplývá, že kontrolní vážení provedl Ing. M. a přítomen byl pan Ch., přičemž u obou osob je připojen podpis; chybí tedy křestní jména uvedených osob. Tyto osoby jsou nicméně svým

označením ztotožnitelné s konkrétními pracovníky Centra služeb pro silniční dopravu a nejsou ani zaměnitelné s jinými zaměstnanci označeného centra, jak opět uvedl žalovaný v napadeném odvolacím rozhodnutí.

[6] Popsané vady dokladu o kontrolním vážení nejsou natolik závažné, aby mohly samy o sobě způsobit jeho nezákonnost, resp. nepoužitelnost jako důkazního prostředku, jak se domáhá stěžovatelka. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu i v tom směru, že ty údaje, jejichž absenci stěžovatelka namítá, nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti věci natolik závažné, aby mohly mít negativní dopad do jejích procesních práv. O tom ostatně svědčí i to, že ani poté, co žalovaný stěžovatelce chybějící údaje sdělil, resp. co údaje uvedené v dokladu upřesnil, nevznesla stěžovatelka v soudním řízení žádné věcné námitky ani proti použitým váhám, ani proti pracovníkům, kteří kontrolní vážení prováděli.

[7] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Řečeno slovy rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2011 - 101 ze dne 15. června 2011: *„Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí."* To vyplývá též z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS. V nyní posuzovaném případě na dokladu o kontrolním vážení chyběly pouze takové údaje, jejichž absence nebránila ztotožnění příslušných subjektů (výrobce vah a osob provádějících vážení). Doplnění, resp. upřesnění informací (bylo-li snad potřeba) provedl žalovaný v odvolacím řízení, aniž by to ovšem vedlo k uplatnění věcných námitek ze strany stěžovatelky. Za těchto okolností nelze než uzavřít, že není představitelné, že by namítané drobné vady řízení mohly jakkoliv vést k vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

[8] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[9] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu